

Teza: zawieszenie postępowania dyscyplinarnego.

Wydanie postanowienia o zawieszeniu postępowania jest uzależnione od zaistnienia długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania, zgodnie z art. 22 § 1 k.p.k.

Sygn. akt WO-177/20

POSTANOWIENIE

z dnia 23 marca 2021 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: S WSD Leszek Korczak /sprawozdawca/

Sędziowie: S WSD Daniela Sosin

S WSD Joanna Pilewska

Protokolant: Adam Wolan

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2021 r. na posiedzeniu

sprawy radcy prawnego L. J.

obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1, art. 15 ust. 1, art. 36 ust. 1 i 2, art. 50 ust. 1 i 52 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu zażalenia obrońcy obwinionego na postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w W. wydane na rozprawie w dniu 14 maja 2019 r o oddaleniu wniosku obrońcy o zawieszenie postępowania dyscyplinarnego.

utrzymuje w mocy zaskarżone postanowienie

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 26 września 2018 r. złożonym do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w W. obrońca obwinionego L. J. zwrócił się o zawieszenie postępowania dyscyplinarnego z uwagi na wszczęcie przez Prokuraturę Rejonową (...) śledztwa między innymi w sprawie fałszywego oskarżenia obwinionego w postępowaniu dyscyplinarnym prowadzonym przed rzecznikiem Dyscyplinarnym OIRP w W. – na czas trwania tego postępowania – do czasu jego prawomocnego rozstrzygnięcia.

Wniosek ten został oddalony na rozprawie w dniu 14 maja 2019 roku. W uzasadnieniu postanowienia podano, że w ocenie sądu złożenie przez obwinionego doniesienia i wszczęcie śledztwa w sprawie rzekomego fałszywego oświadczenia o popełnienie czynów zarzucanych

w niniejszej sprawie nie stanowi długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania w rozumieniu art. 22 § 1 kpk. W dalszej części uzasadnienia sąd I instancji wskazał, że samo wszczęcie postępowania w sprawie związanej z niniejszą sprawą nie przesądza o tej długotrwałej przeszkodzie. Organy samorządu dyscyplinarnego prowadzą samodzielnie postępowanie dyscyplinarne niezależnie od czynności organów w postępowaniu karnym. Ponadto wskazano, że nawet gdyby postępowanie weszło w fazę ad personam zawieszenie postępowania karnego jest fakultatywne a nie obligatoryjne.

Obrońca obwinionego pismem z dnia 20 maja 2019 r. wniósł zażalenie na to postanowienie. W zażaleniu podniesiono naruszenie przepisów postępowania tj. art. 22 § 1 kpk poprzez nieuwzględnienie wniosku o zawieszenie

w sytuacji, gdy zaistniały przesłanki do jego pozytywnego rozpatrzenia w postaci długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania, albowiem organy ścigania wszczęły śledztwo w sprawie fałszywego oskarżenia obwinionego
w niniejszym postępowaniu dyscyplinarnym.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja zawieszenia postępowania została uregulowana w art. 22 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych. Przepis ten stwarza organowi prowadzącemu postępowanie możliwość zawieszenia postępowania w przypadku zaistnienia przesłanek, o których mowa w tym przepisie.

Z komentarza do Kodeksu postępowania karnego pod redakcją Ryszarda A. Stefańskiego i Stanisława Zabłockiego (Tom I. Komentarz do art. 1-66, WKP 2017) wynika, że treścią rozstrzygnięcia organu procesowego może być jedynie zawieszenie postępowania – jeżeli istnieje długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca jego prowadzenie, lub jego podjęcie – jeżeli przesłanka ta ustała. Brak jest natomiast podstaw do wydania decyzji „odmownych”. Istotne jest to, że organ procesowy podejmuje decyzje w tym zakresie z urzędu, a ewentualny wniosek strony nie oznacza konieczności wydania postanowienia. Pogląd taki wyrażony został także w Komentarzu do Kodeksu postępowania karnego pod redakcją Jerzego Skorupki (CH BECK 2015): „Nieuwzględnienie wniosku o zawieszenie postępowania nie wymaga wydania postanowienia.”. Powyższe mogłoby wskazywać na bezzasadność zażalenia złożonego na postanowienie, które nie powinno być wydane. Nie przesądzając powyższej kwestii w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, skoro doszło do wydania takiego postanowienia – a następnie do złożenia i przyjęcia zażalenia to nie ma przeszkód aby poddać je merytorycznej kontroli instancyjnej pod kątem zaistnienia przesłanek z art. 22 § 1 kpk. Wydanie postanowienia o zawieszeniu postępowania jest uzależnione od zaistnienia długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z taką sytuacją w przedmiotowej sprawie nie mamy do czynienia. Wszczęcie przez Prokuraturę śledztwa

w wyniku zawiadomienia obwinionego przeciwko rzecznikowi dyscyplinarnemu w przedmiocie zarzucanego fałszywego oskarżenia obwinionego w żaden sposób nie tamuje prowadzenia postępowania dyscyplinarnego – a zatem nie jest przeszkodą do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego przeciwko obwinionemu. Nie jest tym bardziej przeszkodą długotrwałą. Są to dwa niezależne postępowania – a prowadzenie śledztwa przez prokuraturę w żaden sposób nie uniemożliwia ani pod względem faktycznym czy prawnym prowadzenia postępowania dyscyplinarnego. Oczywiście Wyższy Sąd Dyscyplinarny dostrzega okoliczność, że ewentualnie skazanie rzecznika dyscyplinarnego za rzekomo popełnione przez niego przestępstwo nie pozostałoby bez wpływu na toczące się postępowanie dyscyplinarnie – jednakże tylko w przypadku prawomocnego skazania i tylko w zakresie określonym granicami art. 8 § 2 kpk.

Obecnie jednoznacznie należy stwierdzić, że niezaistniały przesłanki do zastosowania art. 22 § 1 kpk.